

Heksenjacht

Heks & Tovenaar 1

James Patterson
& Gabrielle Charbonnet

Heksenjacht

Vertaald door Richard Kruis

SAGA Egmont

Heksenjacht

Vertaald door Richard Kruis

Originele titel *Witch and Wizard*

Foto auteur © Stephanie Diani

Eerste druk oktober 2024

Copyright © 2024 James Patterson & Gabrielle Charbonnet en SAGA Egmont

NUR 280

ISBN: 9788727187242 (POD paperback)

ISBN: 9788727187235 (e-book)

ISBN: 9788728350164 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Dit is het verhaal van broer Whit en zus Wisty Allgood, die midden in de nacht worden weggehaald bij hun familie. Ze worden ervan beschuldigd een heks en een tovenaars te zijn en daarom gevangengezet. Ze zijn geen uitzondering: duizenden jonge mensen zijn ontvoerd en beschuldigd, veel jongeren worden vermist. Het heersende regime heeft zich tot doel gesteld alle vrijheid, muziek, boeken, kunst en magie uit het leven te bannen. In deze nachtmerrie leren Whit en Wisty hun werkelijke krachten kennen. Maar zullen ze hun gaven op tijd kunnen inzetten om zichzelf en hun ouders te redden, en misschien zelfs de wereld?

Voor Andrea Spooner, onze heldin

- *J.P.*

Precies, net wat hij zegt

- *G.C.*

Ik geloof in aristocratie... Niet in die van macht gebaseerd op rang en invloed, maar een aristocratie gebaseerd op empathie en moed. De vertegenwoordigers van die aristocratie zijn in alle landen en in alle lagen van de bevolking te vinden, door de eeuwen heen, en zwijgend begrijpen ze elkaar. Zij zijn het die de ware menselijke traditie vertegenwoordigen, de ene permanente overwinning van ons zonderlinge ras op de barbaarsheid en de wanorde.

E.M. Forster, uit: *Two Cheers for Democracy*

PROLOOG

Je bent niet meer waar je was

WISTY

Een overweldigend aantal woedende gezichten tuurt naar mij alsof ik een verdorven misdadiger ben – wat ik, kan ik verzekeren, beslist níét ben. Het stadion is tot de nok gevuld, meer dan tot de nok. Er staan mensen in de doorgangen, op de trappen, op de betonnen galerijen, en ook op het veld staan er duizenden. Sportteams zijn er vandaag niet. Als ze er al waren, zouden ze zich niet eens een weg door de catacomben kunnen banen.

Dit weerzinwekkende evenement is zowel op tv als internet te volgen. Alle vertegenwoordigers van de rioolpers zijn vertegenwoordigd. Op verhogingen rond het speelveld zijn cameramensen in de weer.

Aan kabels boven het veld hangt zelfs een camera die op afstand wordt bestuurd. Daar, precies voor het podium, schommelt hij lichtjes in de wind.

Er kijken dus ongetwijfeld nog veel meer mensen dan ik kan zien. Maar het zijn de mensen hier in het stadion die ik angstaanjagend vind. Oog in oog staan met tienduizenden, misschien zelfs honderdduizenden doorgedraaide, ongevoelige of in elk geval onverschillige gezichten... wat je beangstigend noemt.

Er zijn geen vochtige en al helemaal geen betraande ogen.

Geen woorden van protest.

Geen stampende voeten.

Geen uit solidariteit geheven vuisten.

Niemand lijkt de geringste aandrift te voelen door het kordon beveiligers te breken om mijn familie in veiligheid te brengen.

Dit is duidelijk geen goede dag voor ons Allgoods.

Volgens de knipperende aftelklok op de gigantische videoschermen aan beide uiteinden van het stadion zou dit wel eens onze laatste dag kunnen worden.

De horden worden bespeeld door een zeer grote, kale man in de toren die midden op het speelveld is opgericht – hij ziet eruit als een kruising tussen een president van het hooggerechtshof en Ming de Meedogenloze. Ik weet wie hij is. Ik heb hem zelfs ontmoet. Hij is de Ene die de Ene is.

Recht achter de Ene schreeuwt een reusachtig spandoek de woorden: DE NIEUWE WERELDORDE.

De massa begint bijna zangerig te scanderen: 'De Ene die de Ene is! De Ene die de Ene is!'

Heerszuchtig steekt de Ene zijn hand omhoog, en zijn van hoofdkappen voorziene slippendragers op het podium duwen ons naar voren, althans voor zover het touw om onze nek dat toestaat.

Ik zie mijn moedige en knappe broer Whit onderzoekend naar het mechaniek van de galg kijken om te zien of er een mogelijkheid is het te blokkeren, een ingreep die op het laatste moment kan voorkomen dat de constructie wordt ontgrendeld die ons uit het leven zal rukken.

Ik zie mijn moeder die stilletjes huilt. Natuurlijk niet om zichzelf, maar om Whit en mij.

Ik zie mijn vader, zijn door machteloosheid gekromde gestalte, glimlachend naar mijn broer en mij in een poging ons te bemoedigen en te sterken met het inzicht dat het zinloos is ons in onze laatste ogenblikken op deze planeet ellendig te voelen.

Maar ik loop op de zaken vooruit. Ik word geacht te voorzien in een inleiding, niet in de details van deze openbare terechtstelling.

We gaan dus even terug in de tijd...

BOEK EEN

Geen misdaad, slechts straf

1

WHIT

Het kan gebeuren dat je wakker wordt en tot de ontdekking komt dat de wereld volstrekt veranderd is.

Het was het geluid van een cirkelende helikopter dat mij de ogen deed openen. Een koud, blauwwit licht drong door de jaloezieën en overspoelde de woonkamer. Haast alsof het dag was.

Maar dat was het niet.

Bijna verblind tuurde ik naar de klok op de dvd-speler: 02.10.

Er drong een gestaag gebonk tot me door – als het geluid van een zware hartslag. Bonzend. Aanzwellend. Naderend.

Wat gebeurde er?

Ik wankelde naar het raam en dwong mijn lichaam tot leven te komen na twee uur uitgeteld op de bank te hebben gelegen, en ik spiedde door de lamellen.

Ik deinsde achteruit en wreef verwoed in mijn ogen.

Het kon onmogelijk zijn dat ik gezien had wat ik had gezien en gehoord had wat ik had gehoord.

Hoorde ik echt de dreunende voetstappen van honderden soldaten? Marcherende soldaten door onze straat?

De straat bevond zich te ver van het stadscentrum om de gebeurtenissen aan een optocht toe te kunnen schrijven, en dit was al helemaal geen straat waar wel vaker midden in de nacht honderden gewapende mannen in gevechtstenue doorheen trokken.

Ik schudde mijn hoofd en sprong een paar keer op en neer, zoals ik wel doe als ik mijn spieren wil opwarmen. Wakker worden, Whit. Ik gaf mezelf voor de zekerheid een paar petsen op mijn wangen en keek nog eens.

Daar waren ze. Er marcheerden soldaten door onze straat. Honderden, in het volle licht van de schijnwerpers die op de trucks waren gemonteerd.

Mijn brein herhaalde slechts één gedachte: *Dit kan niet echt zijn. Dit kan niet echt zijn. Dit kan niet echt zijn.*

Toen herinnerde ik mij de verkiezingen, de nieuwe regering, de zorgen van mijn ouders over de problemen waarin het land verkeerde, de speciale uitzendingen op de televisie, de politieke petitities die mijn klasgenoten via het web rondstuurden, de verhitte debatten tussen de leraren op school. Niets van dat alles had tot op dat moment iets voor mij betekend.

Maar nog voor ik alles op een rijtje had kunnen zetten, hield de voorhoede van de formatie halt voor ons huis.

Sneller dan ik kon bevatten maakten twee bewapende soldaten zich los van de groep om als commando's een sprint over het gazon te trekken. Een van hen rende naar de achterkant van het huis terwijl de andere aan de voorkant positie koos.

Ik sprong weg bij het raam. Ik begreep wel dat zij hier niet waren om mij en mijn familie te beschermen. Ik moest mijn moeder, mijn vader en Wisty waarschuwen.

Op het moment waarop ik begon te schreeuwen werd de voordeur ingetrapt.

2

WISTY

Het is behoorlijk heftig om midden in de nacht in je eigen huis te worden overmeesterd. Dat ging ongeveer zo.

Ik werd wakker van het chaotische gekraak van omvergeworpen meubels, snel gevolgd door het geluid van uiteenspattend glas en waarschijnlijk een deel van mijn moeders porselein.

Godsamme, Whit, dacht ik schuddend met mijn slaperige hoofd. Mijn oudere broer was het afgelopen jaar tien centimeter gegroeid en had er zeker tien kilo spierweefsel bij gekregen. Daarmee was hij de grootste en snelste spelverdeler geworden die er in de wijde omtrek te vinden was, en zonder overdrijven de ontzagwekkendste speler van alle schoolteams in onze regio.

Buiten het speelveld kon Whit echter even tactloos zijn als de gemiddelde ongelikte beer die zich, vol van zichzelf, op een kratje Red Bull hijst omdat het hem was gelukt zichzelf 275 keer op

te drukken en omdat alle meisjes op school vonden dat hij een lekker ding was.

Ik kromp ineen en trok een kussen over mijn hoofd.

Zelfs als hij broodnuchter was kon Whit niet door ons huis lopen zonder iets om te stoten. Het absolute olifant-in-een-porseleinkast syndroom.

Maar dat was deze nacht niet het echte probleem, wist ik.

Drie maanden geleden was zijn vriendin Celia van de ene op de andere dag letterlijk als van de aardbodem verdwenen. Intussen dacht iedereen dat ze waarschijnlijk nooit meer terug zou komen. Haar ouders waren volkomen de kluts kwijt en dat gold ook voor Whit. En voor mij, moet ik toegeven. Celia was – ís – ongelooflijk mooi, slim en totaal niet verwaand. Ondanks het feit dat ze rijke ouders heeft is ze erg sympathiek. Haar vader heeft een eigen autoshowroom in de stad en haar moeder is een voormalige schoonheidskoningin. Ik kon me niet voorstellen dat iemand als Celia zo iets kon overkomen.

Ik hoorde de deur van de slaapkamer van mijn ouders opengaan en ik dook weer onder mijn flanelen lakens. Daarna hoorde ik de dreunende stem van mijn vader die bozer klonk dan ooit.

‘Dit kan toch niet waar zijn! U hebt hier niets te zoeken. Maak dat u wegkomt. Nu!’

Het volgende moment zat ik klaarwakker en recht op in bed. Er volgden nog meer dreunende geluiden en ik meende iemand van pijn te horen kreunen. Was Whit met zijn hoofd ergens tegenaan gevallen? Was mijn vader gewond?

Verdomme, dacht ik, en ik rommelde mijn bed uit. ‘Ik kom eraan! Is alles oké? Pap?’

Toen begon de nachtmerrie aller nachtmerries pas echt.

De deur van mijn slaapkamer werd opengestoten en ik hapte naar adem. Twee kolossale kerels in donkergrijze uniformen stormden mijn kamer binnen en keken me aan alsof ik een gevaarlijke terrorist was.

‘Ze is het! Wisteria Allgood!’ zei een van de mannen en er flitste een lamp aan die krachtig genoeg was om er een vliegtuighangar mee te verlichten.

Ik probeerde mijn ogen te bedekken terwijl mijn hart zich een weg naar mijn keel zocht. ‘Wie bent u?’ vroeg ik. ‘Wat moet u verdomme in mijn slaapkamer?’